

TAKOZVANO UJEDINJENJE TAKOZVANE DESNICE

Uobičajenu močvaru hrvatskoga političkog života ciklički burkaju samo izbori: uoči izbora uskrsavaju i povampiruju se politički mrtvaci, kao stručnjaci i nadmašni autoriteti nastupaju notorni neznalice i jeftini mešetari, iz naftalina vladajući vade i na svoje konce u tome sumornom kazalištu pripinju uvijek poslušne lutke, a kao gljive poslije kiše niču samozvani mislioci i stratezi. Čitava ta bura u čaši vode traje nekoliko tjedana, nakon čega pobjednici trljaju ruke, izdajice i plaćenici broje svoje srebrnjake, a poraženi, s većinom hrvatskog naroda – ližu vlastite rane.

Ovogodišnja epizoda toga tradicionalnog rituala pred najnevažnije od svih izbora, one za Europski parlament, obilježena je žestokom, dosad neviđenom kampanjom za takozvano ujedinjenje takozvane desnice. Dok je uoči predstojećih izbora prilično jasno da će ljevica – koja je formalno u oporbi, a stvarno na vlasti u svome umivenom, hadezeovskom izdanju – izići na izbore razjedinjena i rascijepljena u čitav niz grupacija (jedni na čelu s SDP-om, drugi u tzv. Amsterdamskoj koaliciji, treći pod nazivom Možemo!, četvrti oko Živoga zida, peti oko Dalije Orešković, šesti oko Mislava Kolakušića itd.), a MOST se trudi biti ono što doista jest (dakle – ništa!), na takozvanu desnicu se vrši stalan i sustavan pritisak da nastupi kao jedinstvena lista.

Onaj tko ima oči, lako će vidjeti: ne računa se pritom samo na izbornu matematiku i na neupitno, autentično raspoloženje jednoga dijela biračkoga tijela koje već desetljećima čezne za oživotvorenjem tog procesa, nego se prije svega računa na ljudsku naivnost i – zašto ne kazati – na ljudsku glupost. Jer, prvo, da u tim kvazipolitičkim i kvazidesničarskim krugovima doista postoji volja za zajedničkim djelovanjem, devet desetina tih nazovi stranaka ne bi uopće nastalo. One nisu nastale niti danas postoje radi programskih, političkih razlika, nego su i nastale i postoje radi sasvim prizemnih motiva.

Nastale su samo radi zadovoljenja kojekakvih liderskih ambicija samozvanih vođa, a tamo gdje težnja za „predsjednikovanjem“ nije bila dostatno jaka, već desetljećima ju srebrnjacima i sinekuricama podmazuje i ojačava vladajuća stranka, Hrvatska demokratska zajednica. One, dakle, uglavnom postoje samo na papiru, kao politički vampiri koje se iz mrtvačkih sanduka izvlači za tuđe potrebe.

S druge strane, povijest njihova nastanka obilježena je međusobnim uvredama, prijevarama, podmetanjima i spletkama: za mrvicu vlasti i za šaku novčića akteri te batrahomiomahije oduvijek su bili spremni proliti mnogo (tuđe) krvi. Zato je posve jasno da bi njihovo sadašnje mehaničko udruživanje bilo kratkotrajno, i da bi najkasnije nakon izbora dovelo do novoga, još burnijega, još dubljega i još traumatičnijeg raslojavanja, koje bi pritom kompromitiralo one koji su u nj ušli čistih ruku i s čistim nakanama.

Ponajbolje to znaju oni koji su danas glavni naručitelji i glavni režiseri tobožnje ujediniteljske kampanje, i koji je jednim dijelom baš zbog toga i vode. Među njima su oni koji su nedavno doživjeli stanovite profesionalne, tek uzgredno političke poraze (pa bi se preko takozvane desnice i njezina prividnog ujedinjenja rado svetili Andreju Plenkoviću i Kolindi Grabar Kitarović), potom oni koji bi u političku orbitu za vlastite svrhe rado vratili davno ocvale i potrošene političke zvijezde, poznate samo po epskoj nesposobnosti.

U toj su kombinaciji ipak ponajvažniji i najutjecajniji pripadnici unutarhadezeovske opozicije Plenkoviću i krugu oko njega. Njima je poraz HDZ-a na izborima za Europski parlament najpreči kratkoročni cilj, jer znaju da će u protivnome biti marginalizirani i isključeni iz stranačkog vodstva (a time i udaljeni od jasala na kojima godinama udobno preživaju, s prigodnom rukom na srcu dok se intonira državna himna i zaogrnuti odgovarajućim barjakom). Takve u sedlu održava samo Plenkovićev poraz, a njega bez vlastitog izlaganja mogu postići samo ako instrumentaliziraju takozvanu desnicu koju će poslije lako opet razmrviti i njome i nadalje manipulirati.

U takvoj konstelaciji hrvatski nacionalisti imaju doista interes nanijeti poraz aktualnoj Hrvatsko-srpskoj koaliciji te tako i svome narodu i svijetu pokazati da se u Hrvatskoj ne može i ne smije vladati protiv Hrvata. No, taj joj poraz trebaju nanijeti u svoje ime i za svoj račun, a ne za račun onih koji im nisu manji neprijatelji, i koji nisu manja prijateljstva hrvatskim nacionalnim interesima. Pitanje je samo, hoće li birači nasjesti toj klopci ili će se sjetiti da se Danajaca treba ponajviše bojati onda kad nam darove nose...

Tomislav JONJIĆ

IZ SADRŽAJA

OČITO	3
Josip Ljubomir BRDAR	
BOLESTI HRVATSKE DEMOKRACIJE.....	5
Zvonimir JONJIĆ	
OD BLEIBURGA PREKO MACELJA DO SVEHRVATSKOGA GROBA.....	7
Alfred OBRANIĆ	
RAZMIŠLJANJE U HODU – KAO MOLITVA	9
Tereza SALAJPAL	
SUSRETI S PROROKOM EZEKIELOM – NEKAD I SAD (IV).....	12
Dr. Vjeko Božo JARAK	
ČEKA LI NAS OPET ZATVOR ZBOG „NACIONALISTIČKE ZASTAVE“, POSJETA BLEIBURGU I EMIGRANTSKOG TISKA?.....	15
NAŠ NUTARNJI SVIJET (40.)	18
Maja RUNJE, prof.	
SAVJET LIJEČNIKA	18
Dr. med. Drina BLAŽEKOVIĆ SOJČIĆ	
LAŽI O USTAŠKOME LOGORSKOM SUSTAVU GOSPIĆ – VELEBIT – OTOK PAG	21
Ivan VUKIĆ i mr. sc. Nikola BIČANIĆ, prof.	
KRICI S IZGUBLJENE CESTE	26
Vladislav PERIĆ	
TKO JE TEREZIJA ŠKRINGER – NEKOĆ BLISKA STEPINČEVA SURADNICA?	35
Tihomir NUIĆ	
IN DIESER AUSGABE	47
IN THIS ISSUE	48